

33. kapitola

Vojvoda prestúpil do starého, no priestranného koča. Do takého, v akých sa bežne dovážali zásoby jedál z prístavu. Začal sa rýchlo vyzliekať. Veci si starostlivo ukladal na sedadle. Po približne pätnástich minútach sa vyškerajúci pohonič sklonil k okienku, aby podal správu: „Havran vyletel z hniezda.“ Zahasil cigaretu a vyskočil z úkrytu vedľajších dverí na kozlík. Zacmukal na kone, aby sa pohli.

Sheridan oslovil temer nahého zviazaného muža: „Pane, ďakujem vám za šaty.“

Chlapík sa roztriasol od strachu i chladnej podlahy, na ktorej spočíval. Cez zaviazané oči nič nevidel. Povož prešiel dve ulice, zabočil a prešiel do zadnej časti domu obrasteného machom. Kočič svižne zoskočil z kozlíka. Napravil si cípy obnoseného kabáta a huncútsky si pritom natiahol traky pod ním. Prešiel k dverám, ktoré viedli do kuchyne a zaklopal. Takmer prestal dýchať. Otvorila mu exoticky vyzerajúca mladá žena bledohnedej pleti.

Prekvapene sa zadívala na mladého muža so žiarivo modrými očami, krásnym úsmevom a neforemnou ryšavou bradou.

„Gabe má dnes voľno,“ kývol smerom ku vozidlu, ktoré jej bolo dôverne známe. Nenechal ju prehovoriť ani slovko a ďalej pokračoval. „Puscíš nás prosím dnu, miláčik? Privézol som aj tutok kamaráda, nech ci vynese objednané jedlo,“ rukou ukázal Scotch smerom k Sheridanovi, ktorý práve vyberal z vnútra koča obrovský kus údeného mäsa. S ľahkosťou si ho prehodil cez plece v roztrhanom kabáte. Druhou rukou si posunul čiapku do čela a vykročil.

„Áno,“ ledva vyhabkala zo seba. Šokovalo ju, ako s ňou mládenec rozprával, bola zvyknutá iba na rozkazy. Milé slovo nepoznala.

„Slečna, kerou stranou sú sklepy?“ zatiahol Sheridan slengovo.

Dievča ich chvíľkovo onemené pustilo dnu. Scotch zavrel za nimi dvere. Nehanebne si ju premeriaval. Kochal sa na jej profile. Bola nádherná. Tie pery. Plnšie hádam nevidel. A ten nos nebol to žiaden vykrútený dámsky noštek. Vlasy mala krátke a kučeravé. Pripomínali guľôčky čierneho korenia. Neďivala sa naňho, no cítila to. A keď jej fúkol do rozkošného ucha s prirodzene absentujúcim ušným lalôčikom, prudko sa otočila chrbtom k nemu, až jej zaštrngotali kľúče, ktoré mala pripevnené na nariasenej sukni.

„Po-podťe za mnou, prosím,“ zamierila smerom k pivniciam. Sheridan šiel popri nej. Pootočil hlavou a brata, ktorý ohúrene kráčaľ za jej vystretým atletickým telom, upozornil, že má konať.

Scotch ju chytil za ruku a prudko ju obrátil. Pritisol si ju tesne k sebe.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa zmyselným hlasom.

„Nyssa,“ zašepkala, husté mihalnice poplašene zaklipkali, až celkom pripomínali zmätených nočných motýľov.

Voňala ako čerstvý jablkový koláč... s lahodnou čokoládovou polevou. Taký mal veľmi rád. V hlave mu zneli bratove slová: „*Odpútaj jej pozornosť rozhovorom...*“ *Dopekla... pri ženách používam skôr iný druh komunikácie.* A tak privrel oči a vášnivo ju pobozkal. Odrazu zacítil závan údeniny a jej snehobiele zuby prudko zacvakli. Scotch zasyčal od bolesti. Prehltol krv, ktorú pocítil na jazyku, keď sa odpojili. Jej pružné telo nedokázal udržať a zviezol sa i spolu s ňou na zem.

Pozrel sa na brata spod nánosu sukni. Sheridan so stehnom v ruke ospravedľujúco potichu zahlásil: „Neďivaj sa tak na mňa. Zachránil som ti život. Omráčil som ju skôr, ako sa v jej maternici uvelebilo tvoje nemanželské dieťa.“

„Chcel som len odpútať jej pozornosť, ako si mi kázal,“ zašepkal.

„Ale nie vyšetrením hrdla. Zaviaž jej ústa a všetko ostatné,“ naklonil sa a vzal do ruky zväzok kľúčov. „Ešteže Greville za-

mestnáva len jednu ženu. Pri tvojej diplomacii by si si určite vyslúžil herpes. Ponáhľaj sa, nevieme, kedy sa vráti...“

Prevalil zo seba jej telo, zo spodnej časti sukne si natrhal tri pásy. Pustil sa do práce.

Sheridan najskôr zatarasil dvere, ktoré viedli z kuchyne do chodby domu, aby ich nikto z ostatného služobníctva neprekvapil. Potom podišiel k vínnej pivnici. Kľakol si. Systematicky skúšal vsúvať jeden kľúč za druhým. Až konečne jeden zapasoval, odomkol dvere a roztvoril ich. Náhlivo zišiel po schodoch. Prešiel k obrovskej stene s naukladanými fľašami. Zoznámenie sa s ohrdnutým Justusom bolo výhodné. Prezradil mu toho veľa. Zatlačením dvoch políc sa stena pohla a otvorila.

Vošiel dnu. Nad pracovným stolom sa v šere niekoľkých sviečok hrbil vychudnutý, míťvolne bledý muž s dlhými neupravenými vlasmi tmavej farby a rovnakou bradou. Vzhliadol k vojvodovi a premeral si ho dôverne známymi hnedými očami. Sandrinými.

Preglgol, bol taký zoslabnutý, že ledva sedel. „Kto ste?“ povedal jemným hláskom.

„Poslala ma po vás vaša sestra Alexandra.“

„Je tu?“ prekvapene sa spýtal.

„Nie priamo tu, ale neďaleko.“

„Tak ju odo mňa pozdravte,“ sklonil sa naspäť nad popísaný papier.

„Odveziem vás k nej!“ rozkázal.

„Povedzte jej... že mi je to ľúto. Ja už skončím tu,“ povedal a celkom apaticky vyrovnaný so svojím osudom ďalej písal.

Sheridan sa zamračil, neočakával, že nebude spolupracovať. Zdržania nepotreboval. Nechcel ho nútiť násilím a tak mu sponťanne povedal: „Vaša sestra vás potrebuje. Nechcela, aby ste to vedeli, lebo si nepriala, aby ste sa trápili a teda dúfam, že si to necháte pre seba. Alexandra... ona umiera.“